

Ona tam leží tramvaj! Čtyřicet let od tragické nehody na Špejcharu

Běžný městský ruch střeďečního odpoledne prořal na Letenské pláni hrozivý rachot. Na třídě Obránců míru, v odbočce na Špejchar, vykolejila rychle jedoucí tramvaj linky číslo 26. Plně obsazený vůz po převrácení pokračoval po boku ještě něco přes dvacet metrů, za skřípění plechů, odlétávajících jisker a v oblacích prachu. Bylo 17. února roku 1982, krátce před 17. hodinou. Na dnešní ulici Milady Horákové tehdy došlo k jedné z nejhorších tramvajových nehod v historii hlavního města. Zahynulo sedm lidí. Pět desítek dalších utrpělo zranění. Dnes je to přesně 40 let.

Svědkiem nehody byl i náš kolega Svatopluk Haugwitz, který tenkrát ale ještě oblékal uniformu řidiče autobusu, k záchrance nastoupil až v 90. letech. Stál s autobusem přímo na Špejcharu a čekal až vyrazí na pravidelnou linku. „*Kluci, pojdte se podívat, ona tam leží tramvaj,*“ hlásil Svátovi a dalšímu kolegovi řidič, který akorát dorazil.

„*Všude dosedal zviřený prach, vůz ležel na boku a kabinou řidiče byl otočený směrem k Letné, musel tedy dostat hodiny jako auto ve smyku. Pod tramvají byly vidět nohy v šedivých kalhotách, ty tenkrát nosili tramvajáci, tak jsme usoudili, že je to řidič, kterému už není pomoci,*“ popsal Sváťa. O řidiče ale nešlo, ten utrpěl jen lehčí zranění.

Sváťa ani jeho společníci netušili, že v tramvaji jsou další lidé. Předpokládali, že je to vůz, který mířil prázdný na Špejchar. Opak byl pravdou, tramvaj byla plná a měla pokračovat rovně, řidič ale nepočítal s přehozenou výhybkou a najel na ni ve vysoké rychlosti, což mělo za následek vykolejení.

Letenskou plání se velmi rychle rozezněly sirény. „*Najednou jsem viděl tři Škody 1203 s blikajícími majáky, jak se hnaly vedle sebe jak na přehlídce vydlážděným kolejištěm od Strossmayerova náměstí, kde byla základna záchranky. Usoudili jsme, že se na místě nebudeme záchranářům plést,*“ říká Sváťa, který vzápětí s autobusem vyrazil na pravidelnou linku.

Když se za pár desítek minut vrátil na stanoviště, začal vozit cestující jako náhradní doprava přes Letnou, a to přímo kolem místa neštěstí. Viděl tak zasahující zdravotníky v bílých pláštích, kolegy hasiče a policisty, a bohužel také prostěradla zakrývající těla zemřelých.

Jedním z mnoha zdravotníků zde byl i doktor František Ždichynec, pozdější ředitel záchranné služby. Vzpomíná, jak chtěl jako prvním pomoci chlapci, který vypadal, jako když odpočívá na boku, ale při bližším pohledu zjistil, že je hoch mrtvý. Na místě ale byla řada dalších zraněných, kteří pomoc potřebovali. Například zdravotní sestra z Vojenské nemocnice,

kteřou se podařilo zpod tramvaje vyprostit pomocí heverů, které zapůjčili okolo projíždějící uhlíři.

Doktoru Ždichyncovi zůstal v paměti také neznámý muž v kostkované košili, který iniciativně a velmi úspěšně řídil kolabující dopravu, než se toho chopili policisté. Dalším střípkem je pak záchranková modrá avie ze základny z Petřin, která byla na místě mezi prvními vozy. Záchranná služba ji mimochodem získala od Vinohradské nemocnice, kde měla sloužit jako koronární jednotka, ale u záchranky našla využití jako velkokapacitní vozidlo – podobně jako například naše dnešní Atego nebo Fénix. Ty by dnes k takové nehodě bezpochyby zamířily také.

Tehdejší a dnešní vybavení jde jen těžko srovnávat, za těch 40 let udělalo obrovský skok. Samotné postupy zdravotnického zásahu při mimořádné události se ale podle doktora Ždichynce před 40 lety oproti dnešku zase tolik nelišily. I tehdy byl vyhlášen traumatologický, respektive havarijní plán, a probíhalo také třídění pacientů podle závažnosti jejich zranění. Rozdílné bylo, že jako první zamířili do nemocnic lehce zranění pacienti, aby bylo u nehody více prostoru na pomoc ostatním.

Sedm osob zahynulo, dvanáct transportovaly posádky s těžkými zraněními do nemocnice a 43 cestujících včetně řidiče vyvázlo s lehkými zraněními. Z těchto čísel je jasné, kolik práce tehdy museli naši kolegové mít. Před všemi bychom chtěli s velkou úctou smeknout.

Doprava v Praze i v příměstských částech houstne, a byt si to nikdo nepřeje, s podobnými neštěstími musíme počítat. Myslíme na to i při našich cvičeních a intenzivně se na takové situace připravujeme. Nejen události z relativně nedávné doby, jako byla [nehoda autobusu u Horoměřic](#) (2018) nebo [srážka autobusů na Chodově](#) (2019), dokazují, že jsme spolu s kolegy z ostatních složek integrovaného záchranného systému schopni rychle a efektivně pomoci všem, kteří to v takových chvílích potřebují.

Kontakt pro novináře:

Bc. Jana Poštová

602 445 376

tiskove@zzshmp.cz